

Arrest

nr. 183 322 van 2 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 december 2016 met referentienummer 66243.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. HALSBERGHE en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit Khasavyurt (Dagestan). U kwam aan in België op 13 januari 2012 en diende op 18 januari een eerste asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. U haalde hierbij aan een vrees voor vervolging te koesteren vanwege de Dagestaanse autoriteiten die u hadden meegenomen en gedwongen hadden tot samenwerking (namelijk door hen te helpen een crimineel te vatten). Op 30 maart 2012 werd door het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag een beslissing genomen tot weigering van de

vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 18 oktober 2012. U diende hiertegen geen Cassatieberoep in binnen de hiertoe wettelijk voorziene termijn.

In juni of juli 2013 keerde u vanuit België terug naar Dagestan waar u aanvankelijk bij uw oom in Khasavyurt verbleef en vervolgens na een paar dagen verhuisde naar een huurappartement in diezelfde stad, waar u tevens aan de slag ging in een naaiatelier. Nadat u en uw collega's opmerkten dat jullie geschaduwd werden en u deze problemen had besproken met uw vriend K. (...), bood hij u aan onder te duiken bij zijn thuis in het dorp Andi (Botlikhskiy district, Dagestan). U besloot eerst, in september of oktober 2014, naar uw zus in Yamansu (Novolaksiy district, Dagestan) te gaan. De ochtend nadat u bij uw zus was aangekomen merkte u echter een naderend militair konvooi op, waarna u wegvluchtte. Van uw zus vernam u dat deze militairen haar huis doorzocht hadden en op zoek waren naar u. Nog in september of oktober 2014 verhuisde u vervolgens naar Andi waar u in het huis van K. (...) en diens vrouw introk. Uit veiligheidsoverwegingen bracht K. (...) u vervolgens in januari 2015 onder bij kennissen in Turkije. In februari datzelfde jaar liet hij u weten dat hij alles had uitgepluisd en dat u probleemloos bij hem kon leven, waarna u diezelfde maand terug naar Andi verhuisde. Vroeg in de ochtend op 5 mei 2015 werd K. (...) thuis opgebeld en geïnformeerd over het feit dat militairen zich richting zijn huis begaven. Hij waarschuwde u en maande u aan te vluchten. K. (...) verliet hierop het huis en u ging zich eerst nog snel omkleeden. Toen u zelf wilde vluchten werd u echter door de militairen gevat die vervolgens het huis doorzochten, uw binnenlands paspoort, uw internationaal paspoort en uw geboortakte in beslag namen, en u uiteindelijk meenamen naar de Afdeling Binnenlandse Zaken (MVD) in Makhatchkala (Dagestan). Daar werd u aanvankelijk eerst ondervraagd, mede door dezelfde persoon die aanwezig was tijdens uw aanhouding in 2012, en vervolgens in een kelder van diezelfde MVD opgesloten. Ze eisten hierna het telefoonnummer van uw broer B. T. (...) (O.V. 5.971.816), wat u aanvankelijk weigerde te geven maar omwille van meerdere bedreigingen dan toch gaf. Tijdens uw gevangenschap kreeg u ook te kampen met een abces waarna een dokter uw amandelen eruit heeft gehaald. Op 25 mei 2015 werd u uiteindelijk vrijgelaten, nadat ze uw broer T. (...) hadden gecontacteerd en hij ermee had ingestemd in Oekraïne aan het front te gaan strijden. Na uw vrijlating ging u naar uw oom in Khasavyurt waar u ook uw andere broer Kh. (...) ontmoette die uw reis naar Minsk, Wit-Rusland, regelde. Vervolgens reisde u illegaal naar Minsk, waar u aankwam op 27 mei 2015 en verbleef tot 12 november. Vandaar reisde u vervolgens met een Litouwse identiteitskaart op naam van een andere persoon naar België waar u op 16 november 2015 een tweede asielaanvraag indiende die vervolgens op 9 juni 2016 door het Commissariaatgeneraal in overweging werd genomen.

U legt geen documenten neer ter ondersteuning van uw huidige, tweede asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient allereerst te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat uw asielrelaas (u werd meegenomen door de autoriteiten in Dagestan en gedwongen tot samenwerking) ongeloofwaardig werd bevonden. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd en u hebt hiertegen geen Cassatieberoep ingediend bij de Raad van State binnen de hiertoe wettelijk voorziene termijn. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. Het Commissariaat-generaal kan zich ertoe beperken om met betrekking tot de in het kader van de eerste asielprocedure aangehaalde problemen enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

Aangezien u in het kader van onderhavige asielaanvraag enerzijds volhardt in de asielmotieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteen gezet en dewelke eerder als niet geloofwaardig werden beschouwd, u stelt dat u bij uw eerdere verklaringen blijft (CGVS, p2) en verbindt uw nieuwe asielmotieven hier ook deels aan (zie onder en CGVS, p. 16), mag er van u verwacht worden dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de beoordeling van deze problemen in het kader van uw vorige asielprocedure incorrect was en u alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In casu kom ik tot de conclusie dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt.

Vooreerst kan uw gedrag niet in overeenstemming worden gebracht met uw beweerde vrees voor vervolging vanwege de Dagestaanse autoriteiten. U besloot immers terug te keren naar uw land van herkomst en zich te vestigen in net diezelfde stad, Khasavyurt, waar u voordien problemen kende met de autoriteiten – u verklaarde in het kader van uw eerste asielaanvraag dat u werd meegenomen door medewerkers van de ordediensten en vastgehouden op de stedelijke dienst van Khasavyurt (CGVS 1ste AA, p. 12-13). U verklaarde hieromtrent dat uw oom die eveneens woonachtig is in Khasavyurt u wist te vertellen dat het rustig was, dat men u sinds lange tijd niet meer was komen zoeken en u dus kon terugkeren. U meende tevens dat u nergens anders heen kon gaan (CGVS, p. 4, 12-13). Indien u echter

werkelijk vervolgd werd door de autoriteiten in Dagestan en in het bijzonder de stedelijke autoriteiten van Khasavyurt, en zich omwille hiervan genoodzaakt zag het land te ontvluchten en zich op internationale bescherming te beroepen, is het geenszins aannemelijk dat u slechts iets meer dan een jaar na uw asielaanvraag besluit net naar die plaats terug te keren waar u voordien vervolgd werd en waar uw belagers zich bevinden. Meer nog zou u bij uw terugkeer via kennissen een internationaal paspoort hebben aangevraagd, hetgeen dan bij uw beweerde aanhouding in mei 2015 in beslag zou zijn genomen. Hoewel u verklaarde dat u dit paspoort niet persoonlijk hebt aangevraagd maar het via kennissen regelde betrof het wel een paspoort met uw persoonsgegevens (CGVS, p. 7, 16). Dat u zich bij uw terugkeer naar uw land van herkomst, en in het bijzonder Khasavyurt, wat op zich reeds uiterst riskant zou moeten zijn geweest, dan nog eens op deze manier kenbaar ging maken bij de autoriteiten van wie u net vervolging vreesde, is des te opmerkelijker. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas zoals u dit naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag uiteen hebt gezet verder onderuit gehaald.

Daarnaast werden hieromtrent bijkomende tegenstrijdigheden opgemerkt tussen uw onderlinge verklaringen die de geloofwaardigheid van deze door u aangehaalde problemen verder ondermijnen. Zo verklaarde u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag dat u bij uw aanhouding in januari 2012 instemde met de eis van uw belagers om met hen samen te werken door ergens een pakket te bezorgen en dat u bij uw vrijlating vervolgens in dit verband een gsm-toestel meekreeg met een simkaart waarop ze u later konden contacteren, en ook geld, 3000 roebel (CGVS 1ste AA, p. 12, 17). Tijdens uw gehoor in het kader van huidige asielaanvraag verklaarde u daarentegen dat men u voor deze opdracht zou contacteren op uw eigen telefoonnummer, dat ze bij uw vrijlating uw eigen gsm teruggaven alsook uw intern paspoort, en u naast deze stukken geen andere zaken hadden meegegeven (CGVS, p. 15). Dit valt geenszins te rijmen met uw eerdere verklaring dat u van hen toen een (andere) gsm en geld meekreeg. Toen u erop werd gewezen dat u eerder had verklaard dat u bij uw vrijlating ook geld had gekregen, bleek u hier eerst niets meer over te weten (Aan wie (geld gegeven)? (...) Waarvoor?) en stelde u uiteindelijk dat het waarschijnlijk een klein bedrag was opdat u een taxi kon nemen en ook dat u misschien verkeerd werd begrepen (CGVS, p. 15). Toen u erop gewezen werd dat u destijds ook een specifiek bedrag vermeldde dat ze u hadden meegegeven, antwoordde u dat het misschien 1000, 2000 of 3000 (roebel) was (CGVS, p. 15). Dat u een dergelijk belangrijk aspect niet meer juist voor de geest kan halen en aanvankelijk zelfs verklaarde dat u buiten uw eigen gsm en uw intern paspoort niets werd meegegeven bij uw vrijlating is geenszins aannemelijk. Voorts verklaarde u naar aanleiding van uw huidige asielaanvraag dat u destijds in 2012 werd opgezocht en meegenomen omwille van uw broers die beschuldigd werden van terrorisme en gezocht werden. U stelde nog dat uw problemen met niets anders bijzonders te maken hadden (CGVS, p. 3, 15-16). In het kader van uw vorige asielaanvraag gaf u echter meermaals aan dat uw problemen, alsook het feit dat uw broers beschuldigd werden van terrorisme en gezocht werden, in de eerste plaats hun oorsprong vonden in de problemen van uw moeder, namelijk het feit dat haar huurders door de politie werden gezocht (CGVS 1ste AA, p. 10-13, 18). Het is uiterst merkwaardig dat u dit nu plots onvermeld laat. Daar deze elementen raken aan de kern van uw asielrelaas, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hierover coherente verklaringen zou afleggen, wat in casu niet het geval is. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten die tot uw eerste vlucht en asielaanvraag zouden hebben geleid verder ondermijnd.

Voorgaande elementen bevestigen enkel de ongelooftwaardigheid van de asielmotieven die u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet. Welnu, het feit dat u in het kader van uw huidige aanvraag blijft volharden in deze bedrieglijke verklaringen haalt uw algehele geloofwaardigheid dan ook (verder) onderuit en werpt bijgevolg eveneens een schaduw op de nieuwe door u aangehaalde vervolgingsfeiten die u na uw terugkeer naar Dagestan beweert te hebben gekend.

Bovendien verbindt u ook deze nieuwe door u aangehaalde vervolgingsfeiten die u na uw terugkeer naar Dagestan zou hebben gekend aan uw oorspronkelijk en bedrieglijk asielrelaas. Zo verklaart u immers dat deze problemen óók te maken hebben met uw vorige problemen (CGVS, p. 16). Daarnaast vertelde u dat u tijdens uw aanhouding van 5 mei 2015 aanvankelijk werd ondervraagd, mede door dezelfde persoon die aanwezig was tijdens uw aanhouding in 2012 en u toen zou hebben gedwongen een pakketje af te leveren aan een gebouw (CGVS, p. 7-8). Aangezien uw oorspronkelijke asielrelaas bedrieglijk werd bevonden kan dan ook geenszins geloof gehecht worden aan deze nieuwe vervolgingsfeiten, die hier immers uit voort blijken te vloeien. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw nieuwe verklaringen aangetast.

Verder legde ook uw broer, B. T. (...) (O.V. 5.971.816), in het kader van zijn vierde en vijfde asielaanvraag onaannemelijk vage en onderling tegenstrijdige verklaringen af aangaande de nieuwe door jullie aangehaalde vervolgingsfeiten waar u het slachtoffer van werd en die verbonden zijn met zijn nieuwe asielmotieven. Tevens werden hieromtrent enkele ongerijmdheden opgemerkt tussen uw verklaringen en de verklaringen die uw broer T. (...) aflegde in het kader van zijn vierde en vijfde

asielaanvraag. Zo verklaarde uw broer T. (...) in het kader van zijn vijfde asielaanvraag dat hij reeds bij het indienen van zijn vierde asielaanvraag (op 11 mei 2015) wist dat ze wilden dat hij terugkeerde naar Dagestan in ruil voor uw vrijlating en meende hij dit ook in het kader van die vierde aanvraag te hebben aangehaald (CGVS T. (...) 5e AA, p. 10-13). Naar aanleiding van zijn vierde asielaanvraag repte uw broer echter met geen woord over de eis van jullie belagers dat hij diende terug te keren opdat u zou worden vrijgelaten en vermeldde hij enkel dat hij vernomen had dat u werd aangehouden (DVZ T. (...) 4e AA, Verklaring). Toen uw broer erop werd gewezen dat hij dit toen niet had vermeld, antwoordde hij het niet te weten en stelde hij dat hij dat dan misschien toch niet had vermeld (CGVS T. (...) 5e AA, p. 32). Niet alleen legde uw broer hierover inconsistente verklaringen af, het feit dat hij een dergelijk belangrijk aspect dat raakt aan de kern van jullie (nieuwe) asielrelaas niet van meet af aan heeft aangehaald in het kader van zijn inmiddels vierde beroep op internationale bescherming, is uiterst merkwaardig. Meer nog verklaarde uw broer in het kader van zijn vierde asielaanvraag zowaar niet te weten waarom u toen werd meegenomen wat des te opmerkelijker is aangezien hij toen wel reeds op de hoogte zou moeten zijn geweest van het feit dat men wilde dat hij terugkeerde en gelet op jullie huidige weergave van de feiten namelijk dat uw aanhouding werd aangewend opdat uw broer zou terugkeren (CGVS, p. 6-10; CGVS T. (...) 5e AA, p. 9-13; DVZ T. (...) 4e AA, Verklaring, rubriek 15). Verder legde uw broer onaannemelijk vage en opnieuw onderling tegenstrijdige verklaringen af over de problemen die u na uw terugkeer naar Dagestan zou hebben gekend. Zo wist hij niet hoe uw aanhouding is verlopen. Hij wist wel dat u in Andi werd aangehouden en bij de MVD van Makhatchkala werd vastgehouden. Hij wist echter niet waarom u zich toen in Andi bevond. Hij meende dat u daar kledij verkocht en stelde uitdrukkelijk dat u daar niet woonde (CGVS T. (...) 5e AA, p. 26-27), wat geenszins in overeenstemming kan worden gebracht met uw verklaringen dat u bij uw vriend in Andi was ingetrokken net omdat u in Khasavyurt reeds door medewerkers van de autoriteiten werd geïnterviewd en gezocht (CGVS, p. 4-7, 11-12). Evenmin wist uw broer of alleen u toen werd aangehouden of samen met andere mensen (CGVS T. (...) 5e AA, p. 26-27). Dit is des te opmerkelijker aangezien hij bij zijn vorige, vierde asielaanvraag in dit verband nog verklaarde dat u niet de enige was die in 'die straat' werd meegenomen, maar toen ook nog drie andere mensen werden meegenomen (DVZ T. (...) 4e AA, Verklaring, rubriek 15). Toen hij op zijn voorgaande verklaring werd gewezen, antwoordde uw broer dat hij het zich niet herinnert en dat hij misschien bedoelde dat u door drie personen werd aangehouden (CGVS T. (...) 5e AA, p. 32). Nochtans kan uit zijn vorige verklaring duidelijk worden opgemaakt dat u toen niet alleen, maar samen met drie andere personen zou zijn aangehouden. Het is geenszins aannemelijk dat uw broer eerst dergelijke bijzondere details over uw aanhouding weet te geven doch deze zich later dan niet meer herinnert en deze details uiteindelijk geenszins blijken overeen te stemmen met uw weergave van de feiten. Wat er ook van zij, dat uw broer niet meer informatie kan verschaffen over de omstandigheden die tot uw aanhouding hebben geleid en zijn uitleg dat jullie hier ook niet over zouden hebben gesproken (CGVS T. (...) 5e AA, p. 26-27), is evenmin aannemelijk. Aangezien jullie nieuwe asielrelaas onlosmakelijk met elkaar verbonden blijkt te zijn kan immers verwacht worden dat jullie dergelijke ernstige zaken toch minstens besproken zouden hebben, te meer aangezien u zich reeds voor een tweede keer en uw broer zich maar liefst een vijfde keer beroept op internationale bescherming. Verder verklaarde u dat uw broer T. (...) waarschijnlijk op de hoogte raakte van het feit dat u door uw belagers werd meegenomen en vastgehouden in mei 2015 nadat zij hem zelf gecontacteerd hadden en stelde u nog uitdrukkelijk dat hij hier voordien niets van wist en ook dat niemand van uw familie er (voordien) iets over wist. Uw broer T. (...) zou in dit verband vervolgens contact hebben opgenomen met uw oom, waarna ze een advocaat inschakelden (CGVS, p. 10-11). Uw broer T. (...) verklaarde in het kader van zijn vierde asielaanvraag echter nog dat hij over uw aanhouding werd ingelicht door jullie broer Kh. (...), wat moeilijk te rijmen valt met uw verklaringen. Opmerkelijk genoeg wist hij niet hoe Kh. (...) hiervan op de hoogte was geraakt en hij zou dit evenmin hebben nagevraagd (DVZ 4e AA T. (...), verklaring, rubriek 15). Naar aanleiding van zijn vijfde asielaanvraag lichtte uw broer dan weer toe dat hij eerst twee keer door een onbekende werd opgebeld die hierbij niet verwees naar uw aanhouding en het feit dat hij diende terug te keren, maar louter stelde dat hij 'diende te luisteren naar zijn familie'. Hierop contacteerde T. (...) jullie broer Kh. (...), die hem aanvankelijk echter geen informatie gaf, en vervolgens jullie broer B. K. (...) (O.V. 5.513.731), die hem uitlegde dat hij diende terug te keren (naar Dagestan) in ruil voor uw vrijlating (CGVS T. (...) 5e AA, p. 9-12). Gelet op jullie persoonlijke situatie kan redelijkerwijze verwacht worden dat u en uw broer ook deze zaken besproken zouden hebben en hierover eenduidige verklaringen zouden afleggen, of dat uw broer hier minstens onderling coherente verklaringen over zou afleggen, wat wederom niet het geval is. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw nieuwe verklaringen verder onderuit gehaald.

Ook werd een ongerijmdheid opgemerkt tussen uw onderlinge verklaringen aangaande uw aanhouding in mei 2015. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog dat uw belagers tijdens uw aanhouding van u eisten dat bepaalde papieren zou ondertekenen (DVZ, verklaring, rubriek 15). Dit liet u bij uw gedetailleerde uiteenzetting over uw aanhouding tijdens uw gehoor op het CGVS opmerkelijk

genoeg echter onvermeld (CGVS, p. 6-10). Ook toen u uitdrukkelijk gevraagd werd of uw belagers tijdens uw vasthouding nog iets van u vroegen of eisten, antwoordde u dat buiten het nummer van uw broer en het feit dat gezegd werd dat u het land niet mocht verlaten, niets bijzonders van u gevraagd werd (CGVS, p. 13). Daar ook dit element raakt aan de kern van uw asielrelaas kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hier gelijklopende verklaringen over aflegt, wat wederom niet het geval was. Voorts legde u onderling tegenstrijdige en vage verklaringen af over de plaatsen waar u aanvankelijk na uw terugkeer bent gaan wonen en het aanvangen van uw problemen die u ertoe zouden hebben aangezet van Khasavyurt naar uw kennis K. (...) in Andi te verhuizen, waar u dan uiteindelijk een tweede keer werd aangehouden. Zo verklaarde u aanvankelijk op de DVZ dat u in juni 2013 naar Dagestan terugkeerde en er eerst korte tijd bij uw zus in Yamansu introk, waarna u naar Khasavyurt verhuisde, waar u vervolgens een jaar woonde en werkte. Toen uw vriendinnen in de zomer van 2014 echter opmerkten dat u geschaduwd werd verhuisde u terug naar uw zus. Op de derde dag na uw aankomst daar zag u militairen naderen waarna u wegvluchtte. Van uw zus vernam u dat de militairen een huiszoeking bij haar hadden uitgevoerd en hierbij naar u op zoek waren. Hierna verhuisde u naar Andi waar u bij uw vriend K. (...) introk (DVZ 2e AA, verklaring, rubriek 14 en 15). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u daarentegen aanvankelijk dat u bij uw terugkeer naar Dagestan eerst bij uw oom in Khasavyurt introk en vervolgens na een paar dagen verhuisde naar een huurappartement in diezelfde stad (CGVS, p. 4). Nadat u en uw collega's opmerkten dat jullie geschaduwd werden en u deze problemen met uw vriend K. (...) had besproken, bood hij u aan bij hem in Andi in te trekken waarna u in september of oktober 2014 naar Andi verhuisde en bij hem introk (CGVS, p. 4-5). Pas toen uw zus uit Yamansu later in het gehoor in een andere context ter sprake kwam, vermeldde u plots dat u ook nog naar haar bent geweest vlak voor uw vertrek naar Andi en er was weggelucht toen er militairen naderden die nadien haar huis doorzocht hadden op zoek naar u. Toen u gevraagd werd waarom u een dergelijk belangrijk aspect aanvankelijk (tijdens uw gehoor) niet vermeld had, antwoordde u slechts dat u maar een etmaal bij uw zus bent geweest – de volgende ochtend na uw aankomst bij uw zus bent u er weggelucht toen u militairen zag naderen (CGVS, p. 11-12). Los van het feit dat het uiterst merkwaardig is dat u een dergelijk belangrijk vervolgingsfeit (het feit dat militairen u zochten bij uw zus nadat u daar had overnacht) niet van meet af aan tijdens uw gehoor benadrukte, kunnen deze verklaringen geenszins in overeenstemming worden gebracht met uw voorgaande verklaringen hieromtrent op de DVZ dat u pas de derde dag na uw aankomst bij uw zus wegvluchtte toen u zag dat militairen naderden. Toen u op uw voorgaande verklaring werd gewezen, antwoordde u louter 'het niet te weten' (CGVS, p. 12) waardoor deze tegenstrijdigheid onmiskenbaar overeind blijft. Ook uw verklaring dat uw bij uw terugkeer naar Dagestan aanvankelijk bij uw oom in Khasavyurt introk (CGVS, p. 4-5, 12) kan bovendien geenszins in overeenstemming worden gebracht met uw voorgaande verklaring op de DVZ dat u eerst bij uw zus in Yamansu introk. Toen u op uw voorgaande verklaring werd gewezen, ontkende u deze louter (CGVS, p. 13), wat ook deze tegenstrijdigheid geenszins kan opheffen. Zij opgemerkt dat u verklaarde dat uw interview op de DVZ normaal was verlopen en u de tolk er goed hebt verstaan (CGVS, p. 2), en dat uw verklaringen u op de DVZ nog in het Russisch werden voorgelezen hetgeen u ter goedkeuring hebt ondertekend. Voorts is het opmerkelijk dat u de familienaam niet meer herinnert van de collega met wie u een jaar lang in Khasavyurt een appartement huurde en hebt samengewoond na uw terugkeer en evenmin het precieze adres van dit huurappartement kunt geven (CGVS, p. 4). Daar ook deze elementen raken aan de kern van uw asielrelaas, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hierover coherente en gedetailleerde informatie kunt verschaffen, wat in casu niet het geval is. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw nieuwe asielrelaas verder onderuit gehaald. Verder verklaarde u dat u uw vriend K. (...) alles had verteld over 'uw situatie', dat hij u in september of oktober 2014 bij zijn thuis in Andi liet intrekken, dat hij u uit veiligheidsoverwegingen in januari 2015 naar kennissen in Turkije stuurde en u vervolgens in februari 2015 meldde dat hij 'alles had uitgepluisd', u opnieuw bij hem in Andi kon wonen en u verder geen problemen meer zou hebben, waarna u opnieuw naar Andi verhuisde. Toen u werd gevraagd wat uw vriend K. (...) dan concreet van wie te weten was gekomen op basis waarvan hij u kon verzekeren dat u geen problemen meer zou kennen, bleek u dit opmerkelijk genoeg helemaal niet te weten. U beweerde hierna dit wel aan hem te hebben gevraagd maar stelde dat hij u geen informatie gaf omdat hij u hiermee niet wilde belasten (CGVS, p. 5-6, 18-19). Het is echter uiterst merkwaardig gelet op de door u omschreven omstandigheden – u was teruggekeerd naar de plaats waar u voordien vervolgd werd door de autoriteiten en bleek opnieuw door hen te worden geïnterviewd – dat uw vriend K. (...) u dan niet uitvoerig had ingelicht over de informatie die hij over uw persoonlijke situatie was te weten gekomen of dat u niet bij hem zou hebben aangedrongen u hierover in te lichten. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aangetast. Gelet op voorgaande worden ook de nieuwe door u aangehaalde vervolgingsfeiten die u na uw beweerde terugkeer naar Dagestan zou hebben gekend ongeloofwaardig bevonden.

Waar u tijdens uw gehoor op het CGVS nog een foto in uw gsm toonde van een opsporingsbericht van uw vriend M. K. (...), waarover u verklaarde dat dit bericht aan een politiebureau in Dagestan werd opgehangen en deze persoon nu omwille van u wordt opgespoord (CGVS, p. 2-3), zij opgemerkt dat een dergelijke foto makkelijk manipuleerbaar is en hieruit niet kan worden afgeleid waar dit opsporingsbericht zou hangen. Hoe dan ook toont dit niet aan omwille van welke reden deze persoon wordt opgespoord, laat staan dat dit verband houdt met de door u aangehaalde vervolgingsfeiten die zoals hierboven werd beargumenteerd ongeloofwaardig worden bevonden.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Om bovenstaande redenen moet worden gesteld dat u niet in staat was een gegronde vrees voor vervolging, zoals gedefinieerd door de Conventie van Genève, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve zij opgemerkt dat ook in het kader van de laatste en vijfde asielaanvraag van uw broer B. T. (...) (O.V. 5.971.816), met wiens asielmotieven u uw huidige asielaanvraag verbindt, besloten werd tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 1, A(2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan

het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Betreffende het in het verweer op beknopte wijze hernemen van het voorgehouden asielaanvraag wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.4. Waar verzoekende partij in haar verweer een summier overzicht geeft van data van enkele van de van haar afgenomen verhoren en deze van haar broer T. en oppert dat vermeende tegenstrijdigheden en discrepanties tussen haar verklaringen werden vastgesteld, oordeelt de Raad dat deze vorm van verweer niet in het minst afbreuk doet aan de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielaanvraag, die terecht verhinderen hieraan enig geloof te hechten.

2.2.5.1. Verzoekende partij werpt op dat zij reeds sedert minstens november 2015 weer in België verbleef en haar broer T. sedert 8 oktober 2015 in Polen werd opgesloten, dit gedurende meerdere maanden, waardoor zij niet konden samenspannen om een zogezegd ongeloofwaardig asielaanvraag te construeren.

2.2.5.2. De Raad oordeelt dat daar waar verzoekende partij oppert dat zij en haar broer niet hadden kunnen samenspannen omdat zij reeds sedert november 2015 in België verbleef en haar broer sedert 8 oktober 2015 voor meerdere maanden opgesloten zat in Polen, dit verweer niet uitsluit dat een fictief relaas reeds lang op voorhand kan zijn afgesproken en geënceneerd en dat dit betoog van verzoekende partij geen afbreuk doet aan de feitelijke vaststelling van verwerende partij dat er zich tegenstrijdigheden en inconsistenties voordoen tussen beider verklaringen.

2.2.6. Aangaande het betoog van verzoekende partij dat de vastgestelde discrepanties te wijten zijn aan de in haren hoofde aanwezige stress, is de Raad evenwel van oordeel dat de door verwerende partij vastgestelde discrepanties niet kunnen worden verklaard door eventuele stress tijdens het gehoor. Immers wijst de Raad erop dat, hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, dit verzoekende partij niet ontslaat van de plicht haar relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. Het argument van verzoekende partij stress te hebben gehad tijdens het verhoor doet dan ook geen afbreuk aan deze plicht en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissing (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Zij toont evenmin aan de

hand van een medisch attest aan dat zij omwille van psychologische problemen niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

2.2.7. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift het verweer opneemt van haar broer T. opgeworpen tegen de in zijn hoofde genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 31 oktober 2016 wijst de Raad erop dat hij bij arrest nr. 183 321 van 2 maart 2017 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd aan T. B.. Het arrest genomen in hoofde van de broer van verzoekende partij luidt als volgt:

“1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig uit Khasav-yurt, gelegen in de Republiek Dagestan, Russische Federatie. U vroeg een eerste keer asiel aan in België op 22 september 2006. U had uw land van herkomst verlaten omdat u in juli 2006 was opgepakt en ondervraagd over een groep jongeren die enkele dagen voordien waren gedood aan de grens met Tsjetsjenië. U had onder druk van bedreigingen en mishandelingen een schuldbekentenis getekend en was uiteindelijk vrijgekocht. Ook in 2003 en 2005 was u al twee keer opgepakt, voor ondervraging over uw broer K. (...) (OV 5.513.731) en een buurman. Het Commissariaatgeneraal nam inzake uw asielaanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 23 juli 2007. Uw beroep hiertegen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd afgewezen op 6 december 2007. Zonder het land te verlaten vroeg u opnieuw asiel aan op 18 februari 2010, 16 januari 2013 en 11 mei 2015. Telkens werd uw asielaanvraag niet in overweging genomen, respectievelijk op 9 maart 2010 en 22 januari 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken en op 9 juni 2015 door het Commissariaatgeneraal.

Op 14 of 15 mei 2015 was u, zonder het resultaat van uw laatste asielaanvraag af te wachten, teruggekeerd naar Rusland. Enkele dagen voordien was u opgebeld door een agent van de ROVD van Khasav-yurt. In een eerste telefoongesprek was de toon vriendelijk; in het gesprek de dag nadien had hij u aangemaand naar uw familie te luisteren, zonder hierbij verdere uitleg te geven. Na dit telefoongesprek had u uw broer en oom in Dagestan opgebeld. Van hen had u vernomen dat uw zus Kh. (...) (OV 6.945.253), die eerder teruggekeerd was vanuit België naar Dagestan, opgepakt was en dat de autoriteiten haar zouden vrijlaten indien u zich bij hen zou aanmelden. U had besloten om asiel aan te vragen (om de Belgische autoriteiten op de hoogte te brengen van de situatie) en direct erna te vertrekken naar Rusland. Op de luchthaven in Moskou werd u door twee mannen in burger, volgens u FSB-agenten, opgewacht. Zij hielden uw intern paspoort in en maanden u aan om zonder stommiten te begaan, terug te keren naar Dagestan. In de ochtend van 17 mei arriveerde u thuis. Die avond kwamen twee mannen naar u thuis. Ze vertelden u dat u de dag nadien naar Makhachkala moest gaan en lieten uitschijnen dat u uw legerdienst moest doen. De dag nadien ging u naar een soort van rekruteringspost in Makhachkala. U werd er apart genomen en kreeg de belofte dat u een appartement en een functie bij de overheid zou krijgen eens uw dienst, die een jaar en acht maanden zou duren en die u zou moeten volbrengen in Oekraïne, achter de rug zou zijn. U ondertekende een contract, enkele blanco documenten, en een (onjuiste) bekentenis dat u tien jaar bij de rebellen zou hebben verbleven. Dezelfde avond vertrok u samen met een groep mannen per trein naar Rostov. Van daaruit werd u naar een legerbasis nabij Krasnodon, gelegen in de provincie Luhansk, Oekraïne, gebracht.

De dag van uw aankomst, 20 mei, had u ruzie met de bevelhebber en werd u als straf in een kleine metalen box opgesloten. U verloor het bewustzijn en werd de volgende dag wakker in een bed. Een Dagestaan, M. (...), sprak u aan en na enkele dagen ontstond er een band tussen jullie. De volgende dagen kregen jullie militaire training. Tijdens een verkenningsstocht sprak u met M. (...) af om te ontsnappen. Enkele dagen later kreeg u het bericht van uw familie dat uw zus vrijgelaten was. Daarop regelde M. (...) jullie ontsnapping. Op de zevende dag van uw verblijf in de kazerne verlieten jullie ongezien de basis. Jullie gingen eerst naar Novochoerkassk, Rusland, waar een vriend van M. (...) woonde. Twee dagen later bracht deze vriend jullie tegen betaling naar Minsk, Wit-Rusland. U arriveerde er op 31 mei en huurde er een appartement. U probeerde bij de Spaanse ambassade een visum te bekomen maar de aanvraag werd geweigerd omdat uw paspoort vals bleek te zijn. Na twee weken vertrokken jullie naar Brest. Jullie wilden van daaruit illegaal naar Europa reizen. Omdat dit niet lukte, besloten jullie uiteindelijk om met de trein naar de Poolse grens te gaan en asiel aan te vragen. Na enkele mislukte pogingen konden jullie toch asiel aanvragen op 8 oktober 2015. U werd opgesloten in een gesloten centrum; M. (...) mocht doorreizen naar Warschau. Na twee maanden werd u vrijgelaten

en zocht u M. (...) op. In Warschau deed u nog opsporingswerk naar uw oom, die in 1941 verdwenen was bij de verdediging van het fort van Brest. Uiteindelijk verliet u Polen in april 2016 en vroeg enkele dagen later, op 29 april 2016 opnieuw asiel aan bij de Belgische asielinstanties. Uw zus Kh. (...) had op 16 november 2015 al opnieuw asiel aangevraagd in België. Uw asielaanvraag werd op 9 juni 2016 in overweging genomen door het Commissariaat-generaal.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legt u de volgende documenten neer: een kopie van een document uit een archief in Warschau in verband met de verdwijning van uw oom in 1941, een bijlage bij dit document, een foto van u met een wapen, en een foto van een groep soldaten, waaronder uw oom die in 1941 vermist raakte.

B. Motivering

Uit uw verklaringen afgelegd voor de asielinstanties in het kader van uw huidige asielaanvraag, blijkt dat u gedwongen werd door vertegenwoordigers van de Dagestaanse autoriteiten om terug te keren naar Dagestan, waar u vervolgens genoodzaakt was om in dienst te treden bij de strijdkrachten en in Oekraïne te gaan strijden. Indien u dit niet zou hebben gedaan, zou er tegen uw zus, die begin mei 2015 aangehouden was in Dagestan, een strafzaak geopend worden, waarbij zij een gevangenisstraf van vijftien tot twintig jaar riskeerde. Zodra u nieuws zou hebben gekregen van haar vrijlating, zou u gedeserteerd zijn uit uw eenheid in Oekraïne. (CGVS V d.d.04/08/2016, p.9-10)

Hoewel u in het kader van uw huidige asielaanvraag, gevraagd naar de redenen waarom u opnieuw asiel aangevraagd hebt, enkel verwees naar het feit dat u zich genoodzaakt zag een contract te tekenen om in Oekraïne te gaan strijden en niet langer verwees naar uw vroegere asielmotieven, (CGVS V, p.9) zij er volledigheidshalve toch op gewezen dat het Commissariaat-generaal in het kader van uw aanvankelijke asielaanvraag besloot tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wegens een gebrek aan geloofwaardigheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde bij arrest deze beoordeling en beslissing. Uw twee volgende asielaanvragen, die u inhoudelijk verbond aan uw eerste aanvraag, werden niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. In het kader van uw vierde asielaanvraag – die u minstens deels leek te verbinden aan uw aanvankelijke asielmotieven - werd u opgeroepen voor een gehoor door het Commissariaat-generaal maar u gaf hieraan geen gevolg, waarna het Commissariaat-generaal overging tot een beslissing tot weigering van inoverwegingname. U hebt hiertegen geen beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voert in het kader van uw huidige aanvraag evenmin gegevens of elementen aan die een ander licht werpen op de beoordeling van uw aanvankelijke asielmotieven, zodat deze gehandhaafd blijft.

Wat betreft de feiten die u in het kader van uw huidige asielaanvraag hebt aangehaald, zijnde uw gedwongen terugkeer naar Dagestan en inzet in het Oekraïense strijdtoneel, dient vastgesteld te worden dat u de door u geschetste gebeurtenissen geenszins aannemelijk maakt.

Centraal in uw huidige asielrelaas staat de arrestatie van uw zus Kh. (...), die de autoriteiten in Dagestan zouden hebben aangewend om u te dwingen om terug te keren naar Dagestan en akkoord te gaan met een inzet in de oorlog in Oost-Oekraïne. (CGVS V, p.9, 11, 25)

Er werden met betrekking tot deze vermeende arrestatie echter verschillende tegenstrijdigheden en inconsistenties vastgesteld tussen uw opeenvolgende asielverklaringen, alsook tussen de verklaringen van u en uw zus in het kader van jullie huidige aanvraag.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u in het kader van uw huidige (vijfde) aanvraag verklaarde dat u reeds ten tijde van uw vierde aanvraag wist dat de autoriteiten in Dagestan met de arrestatie van uw zus wilden bereiken dat u terug zou keren naar Dagestan. (CGVS V, p.12) Echter, in het kader van uw vierde aanvraag repte u voor de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord over dit cruciale aspect van uw huidige aanvraag en dit terwijl u zelfs uitdrukkelijk gevraagd was waarom uw zus was meegenomen. (DVZ 4e AA, rubriek 15, 18, 19) Geconfronteerd met deze vaststelling, nuanceerde u uw verklaring en stelde u dat u het misschien had verteld maar dat u dit niet meer kon herinneren. U kon evenwel geen verklaring bieden voor de vaststelling waarom u geen melding had gemaakt van de "ruil" die de autoriteiten wilden bekomen indien u hiervan al op de hoogte was geweest. (CGVS V, p.31-32) De vaststelling dat u van dit cruciale aspect toen geen melding hebt gemaakt terwijl u volgens uw huidige verklaringen er wel van op de hoogte zou zijn geweest op dat moment, ondermijnt reeds in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts waren uw verklaringen op enkele belangrijke punten zeer vaag en inconsistent met uw vroegere verklaringen of de verklaringen van uw zus.

Zo bleek u slechts in zeer beperkte mate op de hoogte te zijn van de vermeende arrestatie van uw zus. U gaf aan dat zij in het dorp Andi werd aangehouden en naar de MVD in Makhachkala werd overgebracht. U kon voor het overige geen concrete informatie verstrekken. U wist niet hoe haar arrestatie verlopen was, noch of zij alleen of samen met andere personen werd opgepakt. U kon evenmin met zekerheid zeggen waarom uw zus in Andi was. U gaf enkel aan dat ze zich in Dagestan bezighield met verkoop van kinderkledij en opperde dat zij misschien in Andi was om zaken te verkopen.

(CGVS V, p.26-27) Wel stelde u dat zij niet in Andi woonde maar in Khasav-yurt. (CGVS V, p.27) U wist voorts evenmin hoe uw familie op de hoogte was gebracht van haar arrestatie. (CGVS V, p.28) Ondanks uw beperkte kennis van de feiten zou u niet hebben geprobeerd om hierover meer te weten te komen. Noch met uw zus, noch met uw broer zou u deze feiten hebben besproken. (CGVS V, p.26)

Bovendien zijn uw verklaringen omtrent de aanhouding van uw zus ook inconsistent met haar eigen verklaringen. In het kader van uw vierde asielaanvraag had u nog verklaard dat uw zus bij een zuiveringsactie werd aangehouden en dat er samen met haar nog drie andere personen werden meegenomen. (DVZ 4e AA, rubriek 15) Zoals eerder aangehaald, stelde u eveneens dat uw zus niet in Andi woonde. (supra) Deze verklaringen zijn niet te rijmen met deze van uw zus. Zij gaf immers aan dat zij al geruime tijd voor haar aanhouding bij een vriend in Andi was ingetrokken, nota bene omdat zij na haar terugkeer vanuit België in Khasav-yurt al gevisieerd was. Nergens uit haar verklaringen blijkt dat zij samen met drie andere personen werd gearresteerd. (B. Kh. (...), 2e AA - CGVS, p.4-5, 6, 8, 11)

Voorst legden u en uw zus ook vage en weinig consistente verklaringen af over de manier waarop u en uw familie zouden hebben vernomen van haar arrestatie. Uw zus verklaarde dat u waarschijnlijk op de hoogte raakte van haar arrestatie nadat de autoriteiten u zelf gecontacteerd hadden. Zij stelde hierbij uitdrukkelijk dat u noch iemand anders van de familie voordien op de hoogte was geweest. Volgens uw zus zou u uw oom op de hoogte gebracht hebben. Iemand zou dit aan haar verteld hebben. (B. Kh. (...), 2e AA - CGVS, p.11) U schetste dan weer een ander verloop van de feiten. In het kader van uw huidige aanvraag verklaarde u dat u twee maal gebeld was door een medewerker van de ROVD in Dagestan maar dat deze niets zou hebben gezegd over de arrestatie van uw zus. Hij zou u enkel aangemaand hebben naar uw familie te luisteren. (CGVS V, p.10, 11, 12) Uw oudste broer, Kha. (...), zou u niets hebben willen vertellen. uiteindelijk zou u van uw broer Khu. (...) vernomen hebben dat uw zus aangehouden was en de ordediensten haar wilden "ruilen" voor u. (CGVS V, p.12) Niet enkel valt uw versie van de feiten bezwaarlijk te rijmen met deze van uw zus, zij is evenmin consistent met uw verklaringen in het kader van uw vierde aanvraag. Toen verklaarde u immers dat uw broer Kha. (...) u op de hoogte bracht van de arrestatie van uw zus. (DVZ 4e AA, rubriek 15)

De vaststelling dat uw verklaringen omtrent de aanhouding van uw zus, een kernelement in uw asielaanvraag, zeer vaag en op sommige punten tevens inconsistent zijn met uw eerdere verklaringen of de verklaringen van uw zus, en uw manifeste gebrek aan interesse in deze feiten ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

De geloofwaardigheid van uw aanvraag en de door u verklaarde vrees voor uw leven, vrijheid of fysieke integriteit wordt nog verder ondermijnd door bijkomende inconsistenties omtrent uw terugkeer naar Dagestan en uw verblijf in Oekraïne.

Zo verklaarde u voor het Commissariaat-generaal in eerste instantie dat uw intern paspoort werd afgenomen in Krasnodon, Oekraïne. Dit was het paspoort dat u in 2006 meenam uit Rusland. (CGVS V, p.5-6) In Krasnodon was u beland nadat u via Moskou was teruggekeerd naar Dagestan, van waar u naar Oekraïne was gestuurd. Dit valt echter niet te rijmen met uw latere verklaring als zouden twee FSB-agenten op de luchthaven van Moskou, toen u arriveerde uit België, uw intern paspoort hebben ingehouden en u in de plaats een document hebben gegeven waarmee u zich kon verplaatsen. Uw intern paspoort zou u niet meer teruggekregen hebben. Dit vervangdocument kon u opmerkelijk genoeg niet neerleggen. U zou het in Novochoerkassk vernietigd hebben. (CGVS V, p.15, 25-26) Ook deze tegenstrijdigheid raakt aan de kern van uw asielaanvraag, aangezien het inhouden volgens één versie van de feiten zou hebben plaatsgevonden in Oekraïne.

Ook over uw periode op de legerbasis in Krasnodon waren uw verklaringen inconsistent. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken had u nog verklaard dat u twee weken op de basis was geweest. (DVZ 5e AA, rubriek 14) Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u dan weer dat u er slechts zeven dagen was. (CGVS V, p.21) Ook verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u bij uw aankomst een woordenwisseling had gehad met de commandant, waarna er fysiek geweld op u werd gebruikt en u in een kelder geplaatst werd. De discussie ging volgens u over het feit dat er "mensen verdwijnen". (DVZ 5e AA, rubriek 21) Ook voor het Commissariaat-generaal maakte u melding van een woordenwisseling op de dag van uw aankomst, waarna u in een kelder opgesloten zou zijn. Hier gaf u in eerste instantie aan dat u enkel in algemene zin had gevraagd of ze "geen medelijden [hadden] met deze jonge mensen". Later gaf u nog aan dat u ook gevraagd had aan de commandant waarom zijn zoon daar niet was. Er zou nadien geen andere discussie meer geweest zijn. (CGVS V, p.19, 29-30) Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, kon u niet bevestigen of u had gesproken over verdwijningen. Ook toen u gevraagd werd wat u dan zou hebben bedoeld met 'verdwijningen', gaf u slechts een vaag en ontwijkend antwoord. (CGVS V, p.30)

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat uw verklaringen over uw terugkeer naar België inconsistent waren. Toen u in eerste instantie werd gevraagd hoe lang u in Polen had verbleven (nadat u uit Oekraïne gevlucht was), antwoordde u dat u twee maanden in een gesloten centrum zat en direct na uw vrijlating naar België was gereisd. (CGVS V, p.8) Gelet op de informatie waarover het

Commissariaat-generaal beschikt (zie administratief dossier) en waaruit blijkt dat u op 8 oktober 2015 asiel aanvraag in Polen, en gelet op uw verklaring als zou u direct bij uw aanvraag naar een gesloten centrum zijn gebracht (CGVS V, p.8), zou dit betekenen dat u in ergens in december 2015 vrijgelaten werd en naar België ging. Dit is echter inconsistent met uw latere verklaring als zou u pas twee à drie dagen voor uw laatste asielaanvraag in België aangekomen zijn. (CGVS V, p.8) U vroeg immers asiel aan op 29 april 2016. Geconfronteerd met de discrepantie in uw verklaringen, stelde u dan weer dat u na uw vrijlating uit het gesloten centrum nog een tijd bij M. (...) in Warschau verbleef. (CGVS V, p.8) Dit is echter in tegenspraak met uw aanvankelijke verklaring als zou u direct naar België zijn gekomen na uw vrijlating (supra). Deze discrepantie ondermijnt niet enkel uw algemene geloofwaardigheid, zij doet ook sterk het vermoeden rijzen dat u reeds geruime tijd voor uw asielaanvraag terug in België was aangekomen waardoor deze aanvraag laattijdig zou zijn, hetgeen op zich een tegenindicatie is voor een reële nood aan internationale bescherming.

Gelet op het geheel van de bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u de door u voorgehouden problemen – met name uw gedwongen terugkeer naar Dagestan en gedwongen uitzending naar Oekraïne – geenszins aannemelijk maakt.

De door u neergelegde foto, waarop u staat afgebeeld met een wapen en in camouflagebroek, (stuk 3) kan de geloofwaardigheid van uw relaas niet herstellen. Uit de foto blijkt niet waar, wanneer en in welke omstandigheden ze is gemaakt. Bovendien kan een dergelijke foto tevens eenvoudig in scene gezet worden. De bewijswaarde ervan is dan ook uiterst beperkt.

Wat betreft uw beweringen, ten slotte, als zou de bron van de problemen die uw familie heeft gekend, liggen in het feit dat de broer van uw vader in 1941 had deelgenomen aan de verdediging van het fort van Brest en hierbij vermist was geraakt; dat uw vader geprobeerd heeft hem op te sporen; en dat uw vader vergiftigd zou zijn op veertigjarige leeftijd (DVZ 5e AA, rubriek15) dient opgemerkt te worden dat deze geenszins volstaan om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming vast te stellen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u uw stelling als zou uw vader vergiftigd zijn op geen enkele wijze staft met enig document. Bijgevolg betreft het hier louter een blote bewering. Er kan bovendien, gezien het zeer grote tijdsverloop (waarin o.a. de val van de Sovjet-Unie plaatsvond), bezwaarlijk ingezien worden hoe het feit dat uw oom in 1941 vermist raakte, heden nog gevolgen zou kunnen hebben voor u of uw familie. U toont alvast zelf geen concreet verband aan tussen de verdwijning van uw oom en de dood van uw vader, noch legt u in concreto uit hoe dit heden, ruim zeventig jaar na dato, zou leiden tot een bedreiging van uw leven, vrijheid of fysieke integriteit. Gevraagd naar een verband met uw asielrelaas, stelde u enkel in algemene zin dat uw gezin “al heel lang werd gevisieerd”. Uit uw verklaringen blijkt dat het louter een vermoeden is van uwentwege dat de dood van uw vader verband houdt met de zoektocht naar zijn broer. (CGVS V, p.33) Uit het door u neergelegde document en de bijlage uit het archief van Warschau (stukken 1 en 2), blijkt dat een soldaat genaamd Baysoltakov Sultan vermist was sinds september 1941. Er blijkt echter niet uit dat het om uw oom gaat, noch dat uw vader een onderzoek naar hem voerde. (DVZ 5e AA, rubriek 15, 17) De foto van een aantal soldaten waaronder uw oom (CGVS V, p.33), bevat geen informatie die betrekking heeft op uw beweringen. Bij gebrek aan overtuigende verklaringen die wijzen op een verband tussen de verdwijning van uw oom, de vermeende zoektocht van uw vader, het overlijden van uw vader en een actueel risico in uw hoofde, kan er dan ook niet besloten worden tot een reële nood aan internationale bescherming.

Gelet op het voorgaande kan er in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 1, A(2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Waar verzoekende partij in haar verweer een summier overzicht geeft van data van enkele van de van haar afgenomen verhoren en oppert dat vermeende tegenstrijdigheden en discrepanties tussen haar verklaringen en deze van haar zus Kh. werden vastgesteld, oordeelt de Raad dat deze vorm van verweer niet in het minst afbreuk doet aan de talrijke door verwerende partij vastgestelde

tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas, die terecht verhinderen hieraan enig geloof te hechten.

2.2.4.1. Verzoekende partij werpt op, onder verwijzing naar stukken gevoegd bij het verzoekschrift, dat verwerende partij geen melding maakt van haar relaas voorgehouden ten aanzien van de Poolse asielinstanties in februari 2016 te Warschau, waaruit duidelijk blijkt dat zij de grens tussen Polen en Oekraïne is overgestoken. Verder wijst zij erop dat haar zus Kh. reeds sedert minstens november 2015 weer in België verbleef en zichzelf sedert 8 oktober 2015 in Polen werd opgesloten, dit gedurende meerdere maanden, waardoor zij niet konden samenspannen om een zogezegd ongeloofwaardig asielrelaas uit de mouw te schudden. Tot slot benadrukt verzoekende partij dat zij een ticket boekte om te vliegen tussen Moskou en Minsk, hetgeen niet werd benut daar haar zus op dat ogenblik nog niet in vrijheid was gesteld.

2.2.4.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat de terugkeer naar Dagestan en de mogelijks gevolgde route op de heen en de terugweg op zich geen punt van discussie vormen. Wel worden de gegevens dat verzoekende partij door vertegenwoordigers van de Dagestaanse autoriteiten werd gedwongen om terug te keren naar Dagestan, waar zij vervolgens in ruil voor de vrijlating van haar zus genooddaakt was om in dienst te treden bij de strijdkrachten en in Oekraïne te gaan strijden, op basis van talrijke tegenstrijdigheden en onwetendheden als volstrekt ongeloofwaardig beschouwd. De Raad stelt vast dat verzoekende partij deze vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden in concreto ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand dienen te worden beschouwd.

Verder oordeelt de Raad dat daar waar verzoekende partij oppert dat zij en haar zus niet hadden kunnen samenspannen omdat haar zus reeds sedert november 2015 in België verbleef en zichzelf sedert 8 oktober 2015 voor meerdere maanden opgesloten zat in Polen, dit verweer niet uitsluit dat een fictief relaas reeds lang op voorhand kan zijn afgesproken en geënceneerd en dat dit betoog van verzoekende partij geen afbreuk doet aan de feitelijke vaststelling van verwerende partij dat er zich tegenstrijdigheden en inconsistenties voordoen tussen beider verklaringen.

2.2.5. Voor wat betreft de motivering in de bestreden beslissing omtrent het ogenblik dat verzoekende partij vanuit Polen naar België zou zijn gekomen, is de Raad van oordeel dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Immers blijkt voldoende uit de overige door verwerende partij aangehaalde motieven dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas totaal geen geloof kan worden gehecht.

2.2.6. Uit het voorgaande dient te worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.7. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij laat desbetreffende motivering van verwerende partij ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand dient te worden beschouwd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 10 en 11), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 4 augustus 2016 de

kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet geloofwaardig is, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.”

2.2.8. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet de minste concrete weerlegging aanreikt aangaande de motivering van verwerende partij met betrekking tot het door haar vertoonde gedrag en de talrijke bijkomende tegenstrijdigheden tussen haar onderlinge verklaringen. Het louter aanhalen van één versie van haar opeenvolgend verblijf in Dagestan sedert 2013 betreft geen concrete weerlegging van de desbetreffend vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden. Er anders over oordelen zou immers een opeenvolgende vraagstelling in de zoektocht naar de ware toedracht van het verhaal zinledig maken. Deze ruime motivering van verwerende partij blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.9. Uit het voorgaande dient te worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij laat desbetreffende motivering van verwerende partij ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand dient te worden beschouwd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 11), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 7 juli 2016 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet geloofwaardig is, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.13. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT